

متن پرسش

سلام استاد عزیزم: من درباره احساس تنهایی و اینکه آدم با وارد شدن به عالم تفکر انگار تنها تر و غریبتر میشه در این دنیا ... و اینکه اصلا می‌شود گفت ما دو نوع تنهایی داریم که یکیش مخرب و غیر الهی و یکیش الهی و در جهت رشد کمال است؟ چگونه می‌شود این دو را تشخیص داد؟ من سوالاتی که درباره تنهایی بود را در سایت خواندم ولی از جواب های شما چیزی سر در نیاوردم. ما از تنهایی و سختی ها و اینکه باید چه کار کنیم می‌گیم شما از حضور در انقلاب اسلامی. حضور در ماه رجب. محبت و ایثار می‌گید... من ربطش رو نمی‌فهمم و واقعا جواب این سوالات برام مهمه. استاد چون مضطرب شدم دیگه و راهی نمی‌بینم. خواهشاً جوابی که قابل فهم باشه برای من بی سواد بفرمایید عاقبت بخیر و رستگار باشید استاد جانم التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به نظر بنده تنهایی‌ها، فرصتی است تا انسان با مطالعه آثاری مثل قرآن و روایات و کتب عرفانی مثل مثنوی، شخصیت خود را آباد و آبادتر کند تا نه تنها در بهترین حالت نزد خود حاضر باشد، بلکه شرایط ارتباط حکیمانه با سایرین را نیز در خود پیش آورد. در این مورد خوب است به جواب سوال شماره ۳۴۵۸۹ رجوع فرمایید. موفق باشید